

V E R S L A G

Nr. 4 18 Jan. 1955

E s o t e r i s c h e - k r i n g van de
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN". Voorzitter: J.L.
Buitendijk, Buys Pallotstraat 11, den Haag.
Alle correspondentie: Secretaris: W.Chr.C.
van Eijkel, Magnoliastraat 32, den Haag.
Telefoon: 32 44 77.

x. in de kantlijn betreft de vraag
- " " " " " het antwoord

N A D R U K V E R B O D E N

Goeden avond, vrienden,

Op deze bijeenkomst is het, wanneer ik wel ingelicht ben, de bedoeling om te spreken over allerhand zaken van esoterisch belang. U zult mij, hoop ik, niet euvel duiden, dat ik mij in Uw gezelschap indring en mij toestaan deze avond met U te behandelen een paar beschouwingen over het ware Paradijs. Mag ik aannemen, dat U het daarmee eens bent? Zoals U weet, is het Paradijs in de voorstelling, zoals die in de Bijbel staat, omgrensd door wateren en doorsneden door vier stromen. Dit heeft in zich reeds een bepaalde symboliek. Verder is het bekend, dat volgens de voorstelling, die daar van het Paradijs werd gegeven, alle vruchtbomen daar in groeien. Deze verklaring kan zeker niet ernstig gemeend zijn. Er is geen klimaat ter wereld, waarin alle soorten vruchtbomen dezer wereld zouden kunnen groeien, bloeien en tieren. Alle vruchten der aarde zijn te vinden in het Paradijs. Dit is het eerste punt, dat wij vast moeten stellen en ons goed realiseren, wat dit betekent. Wat zijn de vruchten der aarde? De mens is een vrucht der aarde, de dieren, de planten, maar evenzeer de wereldzeeën, de wind en de wolken. Kortom al datgene, wat aan de aarde toebehoort. Dit alles is een vrucht der aarde en als zodanig een deel van de aarde. Kunt U het met deze stelling eens zijn, of moet ik dit nader toelichten? Wanneer wij aannemen, dat alle vruchten der aarde, of wel het totaal der wereld bestond in het Paradijs, is het volgende, dat ons opvalt, dat de mens in dit Paradijs van alle bomen mocht plukken, behalve van één. Die ene is de boom, geheten Boom van Kennis van Goed en Kwaad. Een boom, waar veel strijd over is geweest, wat voor vruchten zij wel zou dragen. In de praktijk komt dat er niet op aan. Het gaat hier speciaal over het feit: er is één ding op de wereld, dat voor de mens een totale verstoring betekent van zijn Paradijs-toestand. Wat kan verstorend voor alle vruchten der aarde zijn plus de mens? Dat kan alleen zijn een vrucht, die hem een inzicht geeft in de ware geaardheid der materie. Op het moment, dat de mens dit geheim beheerst, wordt hij als God gelijk. D.w.z. hij beheerst het scheppen, het creëren, ofwel hij wordt door een vlammens zwaard verdreven uit zijn Paradijs. Ik weet niet, of U wel eens een explosie heeft gezien van een atoom-ontbinding. Een dergelijke vlam doet inderdaad denken aan een vuur, dat uit de hemel valt, en niet een vlam, die naar de hemel toe stijgt. Eerst de wolken, die er zich later omheen bevinden geven daaraan de schijn later vanuit de aarde geboren te zijn. Nu staat er in de Schrift, dat de mens werd verdreven door een Engel met een vurig zwaard, die uit de hemel daalde en zich opstelde voor het Paradijs. Verder kunnen wij opmaken uit het beschrevene, dat men met weemoed aan het Paradijs terug dacht, maar dat men niet in staat was, dit terug te vinden. Hieruit kunnen wij, geloof ik, de gevolgtrekking maken, dat het totaal van het Paradijs op enigerlei wijze verwoest werd. Ook dit punt moeten wij even goed vast houden. Nu komen wij tot de symboliek van het Paradijs zelve. Het Paradijs is omgeven, omgrensd door vier wateren. En water is een vloeibaar element, dat zich vormt naargelang het vat, waarin het gegoten wordt. De wereld zelf, de wereld van het concreet stoffelijke, kunnen wij zeggen, begrensd te zijn door een aantal gebieden, die buitengewoon elastisch zijn, die zich voortdurend voor elke uiting en uitleg open stellen, zich daarin voegen, zonder zelve in zich de werkelijkheid te zijn, die in de uitleg bedoeld wordt. Zij nemen de vorm aan als feiten van iedere these, die men opbouwt, maar blijven zich zelve voortdurend gelijk. Vier. Dat moeten wij goed verstaan. Vier stromen omgeven het Paradijs.

Verzameling
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"
★
's-GRAVENHAGE

Er zijn dus ook een aantal rivieren in het Paradijs zelve. Ik weet, dat sommige bijbelkenners dit bestrijden en willen komen tot een uitleg, waarbij het Paradijs wordt voorgesteld als alleen doorkruisd door vier stromen, of alleen begrensd door vier stromen. Maar de juiste lezing van het boek "Genesis", zoals dit mozaïsch werd opgesteld, kunnen wij echter lezen, dat sprake is van vier wateren en vier stromen. Ook anderen kennen vier wereldstromen, of vier grote rivieren, die het lot van de wereld bepalen. Nu is het eigenaardige, dat in het Paradijs de mens wandelt met God. Wandelen met God betekent dus, op enigerlei wijze het Al aanschouwen en omvamen, want God is het Al. Wie dus met God wandelen gaat, moet dit doen met het Al, of al het bestaande. Op grond hiervan moeten wij aannemen, dat het wandelen met God in een direct verband moet staan met de Paradijs-toestand. Het Paradijs wordt bepaald door vier stromen, die het gebied, waarin de gehele aarde aanwezig is, in vier stukken deelt. U vindt misschien mijn conclusie te stout, wanneer ik zeg: "Niet drie, maar vier dimensies heeft de wereld". Op het moment, dat de mens het bewustzijn van één dier dimensies verloor, was voor hem het Paradijs gesloten. Het Paradijs was voor hem gesloten, omdat hij die ene afmeting, die ene werkelijkheid, die voortdurend naast en in deze wereld bestaat, als deel ervan verloor. Ik heb het nu niet eens over de geest, maar alleen over stoffelijke waarde, toen dit zich aan het kennen van de mens onttrok. Wij hebben nu overzicht en moeten vasthouden de volgende gegevens: het Paradijs berust op één niet drie, maar vier dimensionaal bewustzijn van de mens, of een mens. Het Paradijs zelve wordt omspoeld door een viertal sferen of wateren, die elk in zich een niet stoffelijke invloed vertegenwoordigen, maar tevens de begrenzing uitmaken van het totaal stoffelijk mogelijke. De zo levende mensen komen tot de kennis van goed en kwaad, of wel het kennen van het wezen der materie, waardoor een onderscheid gevormd kan worden tussen geest en stof, waardoor, verder gaande, zelfs een onderscheid gevormd kan worden binnen het voorstellingsvermogen van het wezen van de mogelijkheden, die liggen in de begrenzingen van het Paradijs, van de materie. Deze boom, waarvan hij niet mocht eten, omdat zij betekent de vernietiging van zijn menselijk bestaan in de vorm, waarin hij het beleeft, betekent voor hem dan ook de greep naar de macht. In deze greep naar de macht maakt hij gebruik van zijn kennis der kleinste materie en de kern der materie. Zijn experiment mislukt, omdat hij zichzelf groter wil bewijzen dan hij werkelijk is. Hij ontketent krachten, die hij niet beheersen kan. De vergelijking, die ik maakte met de atoombom is niet zo dwaas. Het is zelfs aanmerkelijk, dat ook in vroegere periode atoombommen.....althans atoombombanden zijn voorgekomen. Dat zij beperkt zijn gebleven is begrijpelijk, toch hebben zij het totaal der vluchten der aarde veranderd en daarom is het oude Paradijs niet meer terug te vinden. Wanneer U deze Paradijsopvatting een ogenblik hebt kunnen volgen en ziet, hoe ik deze probeer te projecteren in Uw eigen stoffelijke wereld, kunt U mij misschien volgen naar het ware Paradijs, waarvan uiteindelijk het thans beschrevene slechts een schaduw is. Ik hoop echter, ik zal eerst vragen, dat U mij hebt kunnen volgen in mijn betoog en daar geen grote bezwaren tegen heeft. Het is mij een ware vreugde te zien, dat wij samen zo goed kunnen werken. Wanneer nu het ware Paradijs van de mensheid moet worden gezocht, kan dit nooit liggen in de uiterlijkheid, want uiteindelijk zijn de uiterlijkheden voor ons slechts realisaties, die door ons innerlijk leven bestaan, wanneer wij in de stof verkeren. Het is dus begrijpelijk, dat ik mijn interpretatie van een stoffelijk Paradijs met stoffelijke waarden en waardeeringen moet gaan omzetten tot een geestelijke waarde, die in ons ligt. En nu ga ik weer stellen: het Paradijs wordt omgrensd door vier stromen. Er zijn vier invloedssferen, die elke mens beheersen. Wanneer er tijd is, zal ik U proberen te vertellen, hoe en op welke wijze. Binnen de begrenzing van deze invloedssferen kan deze mens zijn eigen geestelijk bewustzijn opbouwen en is hij vrij te gaan en te genieten van de vruchten der aarde, zo hij dit verlangt. Slechts één vrucht is hem wederom verboden, het is de kern van het zijnde. Zoveen hebben wij in het Paradijs gevonden de kern der materie.

In het ware Paradijs moet dus de enige verboden vrucht zijn, het kennen van de kern der levenskracht. Wie deze n.l. kent en zijn ervaring persoonlijk beoordeelend stelt tegenover de grote kern van het leven, die is Goddelijk, zal aan dit Goddelijke ten gronde. Het licht van het Goddelijke zal hem een vurig zwaard worden, dat hem uit zijn Paradijs verdrijft. Dit is dus niet mogelijk. Maar verder zijn er in het ware Paradijs alle vruchten der aarde. Deze aarde wordt binnen ons tot het totaal van onze ervaringsmogelijkheden. Het totaal van de vruchten der aarde, het totaal van het zijn staat vrijelijk tot de beschikking van de mens, binnen de begrenzing hem door deze sferen opgelegd. In de mens leeft evenzeer, als in de wereld, die wij beschreven, een drie-dimensionaal bestaan op dit moment. Er bestaat een vierde dimensie. Maar deze vierde dimensie van geestelijke invloeden is ternauwernood erkend en onderzocht. en men begint pas langzamerhand kennis van haar te nemen. Echter moeten wij stellen, dat de mens leeft in vier dimensies tegelijk. Op vier vlakken tegelijkertijd. Deze maken tesamen zijn Paradijs uit. Ik zal proberen U deze kort te omschrijven. In de eerste plaats: de mens leeft in de stof. Het zuiver stoffelijk welzijn en beleven met alle dingen daaraan verbonden is het eerste vlak der ervaring, het zuiver stoffelijk bestaan. Het tweede is het zuiver gedachte-, of fantasiebestaan, waarin de mens op elk moment zijn ogenblikkelijke persoonlijkheid aanvult met het totaal der herinnering en gedachten. Ook wel genoemd het mentaalvlak bij U. Deze dimensie geeft a.h.w. perspectief aan het zuiver stoffelijke. Hierdoor is reeds een uitdrukking van de persoonlijkheid mogelijk, maar nog niet met een verdieping. De mens kan nog niet zich zelve zien in drie dimensies. Hij blijft vlak. Wanneer wij een mens alleen zien in zijn stoffelijke en mentale kwaliteiten, dan blijft hij voor ons een schets aan de muur. Op het moment echter, dat wij de derde en evenzeer belangrijke bewustwording daarbij voegen, dan krijgen wij de geest. Wij krijgen de geest, die in haar geheel de vele fasen beschrijft, maar kan worden geacht te zijn een voortdurend, zowel het mentale als het lichamelijke beïnvloedende factor, waarbij perspectief wordt gegeven aan beide andere dimensies. Dit, waar deze dimensies niet zonder meer uitbaar zouden zijn en ook de geest zelve niet tot uiting zou kunnen komen, zou geen reliëf worden gegeven door de aanwezigheid der beide factoren, het stoffelijke en het mentale. Tot zover nog duidelijk, ja? De vierde dimensie, die bij de mens al evenmin wordt gerealiseerd als vroeger in het Paradijs het vier-dimensionale zijn, volledig werd gerealiseerd, is wat wij tot nog toe noemen, zielekracht. Maar wat ik anders zou willen omschrijven in dit geval. Ik zou n.l. willen spreken van een geheel cosmisch bewustzijn, dat in elk wezen bestaat en in elk leven voort bestaat en met het totale weten der cosmos beladen de andere factoren tot in het oneindige versterkt en zo de mogelijkheid geeft om een totale ervaring van het gehele Al, ook voor de kleine begrenzing van het ware Paradijs, mogelijk te maken. Is dit ook aanvaardbaar voor U? Nu zult U begrijpen, dat wij op een gegeven moment tot experimenten kunnen komen, die ons uit het ware Paradijs verdrijven. Maar hoe komen wij daartoe? Omdat wij ons de Paradijstoestand, waarin wij verkeren, niet realiseren. Indien deze mensen in het Paradijsverhaal, deze mooie mythe, geleefd zouden hebben in het bewustzijn van hun toestand ten opzichte van andere bestaansmogelijkheden, dan zouden zij zeer zeker de vrucht niet geplukt hebben en de kernvraag niet gesteld hebben. Zij zouden zich niet naast het Goddelijke hebben willen projecteren. Het is voor ons zeer belangrijk, dat wij ook dit goed onthouden, want de mens, die zich naast het Goddelijke projecteert, voegt in feite die God toe aan zijn bestaan, maar kan deze alleen ervaren en begrijpen, dus ook doorleven, wanneer in hem de vier andere dimensies al in volledig evenwicht en harmonisch zijn, zodat zij gezamenlijk in deze vijfde dimensie een uitdrukking kunnen vinden. Het zou mogelijk geweest zijn, dat, wanneer Adam gegeten had van de boom en zijn oordeel was geweest in absolute onderwerping aan God en niet een oordeel over Goden, het zijnde tegenover God, dat het Paradijs niet alleen zou zijn blijven bestaan, maar tot in het oneindige verhoogd zou zijn. Hij heeft dus anders gehandeld. Ofschoon er wel een Adam geweest is, niet op deze we-

reld, die in staat was zichzelf zover te beheersen, dat hij de kern der dingen ondergeschikt maakte aan het organisme, waarvan hij zich zelve deel voelde. Zo bestaat er een planeet in Uw eigen sterrennevel, die wij nog een Paradijsplaneet kunnen noemen. Maar laat ik daar niet op door gaan. Dit is voor U niet begrijpelijk, hoogstens interessant. Wij hebben gesproken nu over deze dingen. Daaruit zult U zich voor U zelf gerealiseerd hebben, dat in elke mens het ware Paradijs aanwezig is en dat er maar één weg is om dit Paradijs te vernietigen. Dat is n.l. te vragen naar een kracht, die niet de onze is, wanneer wij vragen naar de kern des zijns. Zolang wij echter tevreden zijn, te blijven binnen de afpaling van ons eigen Paradijs, moeten wij trachten het evenwicht der vier stromen te bereiken, want, zolang er verschillen bestaan in het Paradijs, zullen wij gehinderd worden door deze stromen om de vruchten der aarde te genieten. Ofwel, het zijn te ervaren op een wijze, die behoort bij een Paradijs. Daarvoor zijn verschillende dingen nodig, die ik gaarne op de voorgrond zou brengen. Wij hebben reeds gesproken over vier vlakken. Zo lang het lichamelijke domineert zonder dat het mentale plus het geestelijke, invloed daar op hebben, kan gesproken worden van een dierlijk leven. Hierin is geen Paradijstoestand te realiseren, omdat het lichaam in de totaliteit van zijn kracht altijd zal onthouden aan U het bewustzijn, dat nodig is voor een Paradijsbeleving. Wanneer het mentale domineert zonder meer, zal het inderdaad het lichaam tot medewerking kunnen dwingen en beheersen, zij het dan ook, niet volledig. Maar het zal altijd zich blijven verzetten tegen de geest en tegen het cosmisch weten, die de verdere dimensies uitmaken, want het mentale gebruikt alleen als uitdrukking van de persoonlijkheid, verzet zich over het algemeen zeer sterk tegen elke invloed, die niet in overeenstemming is, met wat het zich zelf als persoonlijkheid denkt te zijn. Het mentale is de gever van de persoonlijkheid, zoals het lichaam het fundament is. Wat men niet begrijpt is, dat een gevel en een fundament niets betekenen zonder meer. U bent wat verder gekomen en U gaat zeggen: "Er is een geest", of U noemt het misschien "Psyche", die al regeert en eigenlijk het huis zelve uitmaakt. Het huis zelve kunnen wij noemen de geest. De geest is het, die inhoud geeft aan de mentale bewustwordingen, die als werkelijk regulerende en bindende factor moet optreden ten opzichte van het lichaam. Deze wederkerige beïnvloeding kan ons dus reeds brengen, wanneer onze geest voortdurend medewerkt en niet door het dankend leven of mentale wordt beheerst, maar een redelijk deel neemt aan het mentale, zich daardoor uitdrukkend in het lichamelijke en het mentale tegelijk dan komen wij vanzelf tot de laatste factor. De laatste factor is het cosmisch bewustzijn. In het cosmisch bewustzijn liggen gegrift alle, maar dan ook alle wetten, die in de cosmos bestaan. Verder kunnen wij daarin vinden zeer veel wonderlijke bewustwordingen en feiten, want de gehele cosmos, als weten is daarin aanwezig. De gehele cosmos als kracht is daarin aanwezig. Wanneer echter deze factor wordt genegeerd en door de geest en door het mentale, dan komt dat weten niet meer in aanmerking en is het begrijpelijk, dat de mens daardoor onvolledig en dus ongelukkig is. Hij heeft een fundament, een huis, een gevel, maar geen dak. Het cosmische is, datgene, wat ons beschermt. De cosmische factor is het, die ons in het leven de voortdurende zekerheid moet geven. Een zekerheid, die niet redelijk, ja, zelfs niet geestelijk, uitlegbaar is. Die niet eens berust op een gevoel, maar die een deel van het wezen zelf uit gaat maken. Het vaste vertrouwen, waarmee men grenzen overschrijdt, waarvoor anderen aarzelen. Het vertrouwen, **waarmee men het leven aanvaardt, als iets zuivers en iets goeds zonder meer.** Dit is geen overleg, het is geen intuïtie, het is zeker niet zuiver geestelijk, maar het is de uitdrukking van het cosmisch weten. Dit brengt n.l. in de mens tot stand een volledige uitdrukking van alle weten. Wanneer die gerealiseerd zal zijn, het cosmisch weten, mede verwerkt met geest en het mentale vlak, dus het denken en het zuiver stoffelijk bestaan, worden tot een harmonieus geheel, dat, zijn eigen plaats wetende in de cosmos en zich daarnaar voegt, het verzet uitscheidt en daardoor dus het Paradijs als eenheid voor zich verwerkelijkt. De mens, die dat heeft gedaan, beheerst alle materie.

voor zoverre zij in zijn persoonlijk Paradijs thuishoort. Wanneer hij harmonieus heeft leren leven en alle vruchten binnen zijn Paradijs kent, kan hij ook de tot dan toe verboden vrucht naderen en de kern van zijn eigen plus de kern van het cosmisch bestaan naderen en in zich draagt. Op dat moment overschrijft de mens de grenzen van het Paradijs. Hij komt, in wat wij zouden kunnen noemen de hemel, of het Koninkrijk der Hemelen, dus het verblijf van het Goddelijke, of van de Goden, waarin hij voor zichzelf wordt tot createur, omdat hij, de levenskracht kennende, deze toe kan passen. Hij kan dan dus uit zijn eigen Paradijs voor zich zelf opbouwen elk willekeurig gebeuren, dat hij wenst. Meer nog. Puttend uit de kracht der cosmos kan die mens hercreëren de hele schepping. Is dit tot zover voor U aanvaardbaar, begrijpbaar, duidelijk? Nu heb ik echter ook gesproken over vier stromen, die het Paradijs begrenzen. Deze stromingen, die het Paradijs begrenzen, vrienden, moeten wij stuk voor stuk en heel voorzichtig, bezien. De eerste begrenzing zouden wij kunnen noemen, werveling of beweging. Er komt een deel van beweging, dat deze zo hoog is, dat hierin geen vorming meer zichtbaar mogelijk is. Een rijk van het vage, dat niet meer materieel uitgedrukt kan worden en toch materieel betekenis heeft. Iets, dat zich in elke vorm laat gieten en elk deel van het Al zonder meer kan hercreëren, mits men het kan vertragen. Men zou zeggen voor water: bevrozen. De tweede grens is die der gedachten. U ziet dus, er is een overeenkomst met de waarden der vier stromen. Op het moment, dat wij buiten ons Paradijs komen, treffen wij de gedachte aan, als een vormloos iets. Zij kan alles uitdrukken. In zichzelf is zij zo alomvattend, dat zij zich in elke vorm vleit, zonder meer. Zij accepteert elke vorm en is in elke vorm even waar en zich zelf gelijk. Doch slechts voor degene, die de kern van het denken weet terug te vinden in de vorm der gedachten is zij te onderscheiden, wanneer zij wordt gebruikt om er mee te scheppen of te vormen. Deze wereld van vaagheid laat wederom de mens niet toe om daarin bewust te zijn. Ook hier is dus het Paradijs begrensd en is de mens van de wereld buiten hem afgesloten. De volgende grens, die ligt, de volgende stroom is een gebied, waarin wij kunnen spreken van een zeer grote intensiteit van kracht. Deze kracht is rustend en niet uitgedrukt. Men kan deze kracht op elke wijze aanwenden en haar dan een zijn of een wet noemen. Een naam geven of een wet noemen. Maar altijd weer zal deze kracht zich zelf blijven en zich als een vloeistof gedragen, totdat zij wordt gedwongen tot kristallisatie op een bepaald moment. Zij kan zich vervluchtigen, zoals water verdampt. Wij zien haar niet en nemen haar niet waar. Toch is zij er. De wereld van krachten is voor ons evenzeer een beperking en begrenzing van ons Paradijs. Wij kunnen deze grens niet overschrijden, omdat deze krachten in een vorm zich voor doen, die voor ons niet begrijpbaar, of hanteerbaar is. Dit kunnen wij eerst bereiken, wanneer wij de vijfde dimensie hebben gevonden en dus de begrenzing van ons Paradijs voor ons wegvalt. Dan is er nog de laatste grens en dat is wel de eigenaardigste grens, die er bestaat. Dat is de grens der aanschouwing. Zolang wij voor deze grens staan, binnen de beperking van onze vier dimensies in ons eigen persoonlijk en waar Paradijs, zien wij daarin een steeds wijkende einder. Nergens kan een begrenzing of oplossing worden gevonden aan deze zijde. Hebben de drie andere grenzen ons verward met hun vaagheid, hun verschillen van al wat wij kennen, of kunnen realiseren als mens of geest, deze laatste lokt ons in de woestijn met voortdurende spiegelingen. Steeds weer denken wij het doel te kunnen bereiken. Wij weten, dat de spiegeling waar moet zijn, ergens. Maar wij kunnen haar plaats niet bepalen. Zij wordt voor ons een grote woestijn, waarin de ruimte steeds voor ons wijkt. Kijken wij eens om, dan zijn wij nog steeds vlak bij ons eigen Paradijs. Wij kunnen ons daarvan niet verwijderen. Eén van de problemen, die wij b.v. aan deze grens tegen komen, is het begrip God. Het begrip God verliest zich voor ons in de oneindigheid en is daardoor voor ons onbevattelijk geworden. Wij kunnen natuurlijk nog meer van die problemen noemen. Maar elk voor zich en elke levensvraag voor zich wordt gespiegeld in deze grens. Wij zouden haar kunnen noemen het onbegrip. Het niet kunnen bevatten van een waarde, die zich wederom aan ons wezen en weten onttrekt.

Dan kom ik van hier tot de laatste phase van de Paradijsmythe, zover ze mij interesseert. Dat is n.l. deze: In het Paradijs wandelde de mens met God. Maar er was strijd over de mens geweest al voor zijn wording in het hemelrijk, omdat deze mens onsterfelijk was en eens ver zou worden verheven boven de Engelen, de lichtende wezens, aan wie hij op dat moment ondergeschikt was en ten opzichte van wie hij zeer nietig was. Hier vinden wij misschien eerst de juiste betekenis van ons Paradijs. Ons ware Paradijs is voor ons in de eerste plaats een kennen van onze wereld. In de tweede plaats het wandelen met God. De God, die zich heeft aangepast aan ons Paradijs en zich in dat Paradijs uit voor ons. Maar wij kunnen groeien tot wij de grenzen overschrijden. Overschrijden wij die grenzen, dan zal het Goddelijke in ons tot een totale vervulling komen. Wij worden God. Wij zijn altijd en blijven altijd deel van de oerkracht en de Schepper. Natuurlijk. Maar tegenover anderen uiten wij ons dan als God. En dat is wat de lichtende krachten zonder meer niet konden. Dit is de reden, dat er over een strijd voor het Paradijs wordt gesproken. Maar meer nog is het voor ons de reden om zorgvuldig in het Paradijs te blijven verwijlen. Dat wij voorzichtig moeten zijn, dat wij niet, voor die belofte in vervulling gaat, ons eigen Paradijs vernietigen. De wereld, die in ons leeft, is zeer groot. Wij hebben geen reden om ons te verwijderen daarvan. Wij hebben geen reden om te gaan zoeken naar de spiegelbeelden van onbegrepen begrippen in de vreemde verten. Wij hebben geen reden om ons in de nevel der krachten te verwarren, of te trachten de stoffelijke gedachten en vreemde ideeën, die de andere grenzen in ons opwekken, te realiseren. Wij zouden ons Paradijs vergeten voor wat het is: de tuin, waarin alle vruchten der schepping voor ons aanwezig zijn, binnen een begrenzing. Wij zouden zelfs nog meer vergeten: dat ons hele zijn in dit ware Paradijs, dat als eerste noodzaak staat voor onze verdere realisatie en bewustwording van de grote krachten, die wij zoeken noodzakelijk is gedurende zeer lange tijd. Tot uitzichzelve het verbod om te eten van een vrucht wordt opgeheven. Het moment n.l., dat wij geleerd hebben ons zelf en de krachten, die wij kunnen openen, die wij kunnen doen werken, zodanig te beheersen, dat uit deze nieuwe erkenning geen vernietiging, maar een herboren worden ontstaat, dat ons zelf verdelend het Paradijs maakt tot de waan, die het altijd geweest is, maar gelijk realiseert als een hernieuwde schepping, die nu uit ons geboren, werkelijkheid wordt voor een nieuwe Adam. Heb ik U met mijn betoog niet te veel vervuld?

- x Mag ik U een vraag stellen? (Zeer zeker). Kunt U ons een uitleg geven, wat de kern van ons bewustzijn is?
- De kern van Uw bewustzijn, zoals U op deze wereld leeft? (Ja). Dat is Uw mentaal bewustzijn dus en de kern van de kennis in het mentale vlak. Dit ligt in twee waarden, die elkaar in balans dienen te houden: angst en lust. Dit zijn de waarden, die het mentale vlak beheersen en het totaal van Uw kennen en realiseren, die het mentale bewustzijn bepalen. Er zijn geen andere. Ik spreek hier niet over de geestelijke waarden. Deze liggen hier achter en wij kunnen niet zeggen, dat zij beïnvloedend zijn. Zij kunnen hoogstens een richting geven aan onze angst, of betekenen een vermindering of verscherping van onze angst, maar zij kunnen het beeld van het bewustzijn zelf niet wijzigen. Wel de graad ervan, de geaardheid ervan in zich bepalen. Is dit voldoende antwoord?
- x Ik kom hierop, omdat één van de mogelijkheden tot het vinden van het Goddelijke is het kennen van de kern van ons bewustzijn.
- Dit is inderdaad waar. Maar het kennen zonder meer is niet voldoende. Wanneer ik U zeg: Uw leven wordt beheerst, althans in het bewustzijn door angsten, lusten en begeerten dus, is dit duidelijk voor U en mij. Het kan echter zijn, dat de lust geuit wordt, terwijl de lust verborgen blijft. Maar dat is geen groot verschil. Maar dan zult U uit moeten zoeken, welke Uw angsten, welke Uw begeerten en lusten zijn. Wanneer U dit kent, kunt U hierdoor een wegvallen van de waan bewerkstelligen. U krijgt het juiste beeld van Uw eigen mentale zijn en heeft U zich dus in het mentale zijn zo ver uitgebreid, dat U hierin de geestelijke invloeden nu volledig kunt realiseren en ontvangen.

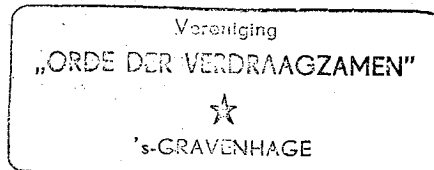
een overzicht over het landschap te hebben. Maar laten wij niet vergeten, dat wij op het ogenblik een bepaald gedeelte hebben, waarin wij de kans hebben om overal kennis van te nemen. Van elke vrucht te weten, wat zij is, wat zij betekent. Dat wij op het ogenblik zelfs de kans hebben, ondanks de frustaties, die het misschien met zich mee brengt, om kennis te maken met bepaalde grenzen. En de grens ligt onmiddellijk bij het stoffelijke gebied, d.w.z. het grote probleem, dat zich bij U voordoet; zolang U leeft op een hoofdzakelijk lichamelijk mentaal vlak is de onbeantwoorde vraag. De grens der problemen, die voortdurend blijft wijken. Want elk probleem, dat wordt opgelost brengt in zijn oplossing duizend nieuwe problemen. Het is de bekende draak met zeven koppen. Als je hem een kop afslaat, dan groeien uit die nek weer zeven nieuwe koppen en zo verder. Tot uiteindelijk de hele wereld een warwinkel is van drakenkoppen, terwijl je dacht de draak te kunnen verslaan. Leer je beperken. Bezie rustig de problemen, maar vergeet nooit terug te keren. Laat U niet alleen leiden door de problemen van abstracte aard. Laat U in de eerste plaats leiden door een praktische overweging, die zegt: "Ik wil mijn denken zover scholen, dat het in staat is mijn lichaam te regeren. Ik, mens wil proberen om mijn verstandelijk bewustzijn zodanig te ontplooien, dat ik in staat ben om mijn eigen beweegredenen te begrijpen en daardoor een oordeelsvermogen over mijn eigen beweegredenen te verwerven! Zodra dit stand is gekomen, zult U in staat zijn om volledig en zonder enige moeite dit aan te vullen met het geestelijke. Dat wil niet zeggen, dat Uw karakter verandert. Bent U eigenzinnig, dan blijft U eigenzinnig. Bent U gemakkelijk te leiden, dan zult U ook dan nog gemakkelijk te leiden zijn. Dat verandert niet. Maar wat wel verandert is de wijze, waarop U de dingen beleeft. De koppigheid, die vroeger kwetsend kon zijn, wordt nu tot een koppigheid, die zoekt naar bepaalde geestelijke waarden en ze vindt voorzich zo, dat men in staat is om anderen er iets van mede te geven. Uw vroegere zwakte wordt tot een meegaandheid, waardoor men leert in eigen zachtheid toch nog anderen te leiden. ~~Enz. enz.~~ Twee gebieden zijn op het ogenblik Uw werkelijke wereld: Al het andere, waarover wij spraken en dat zo nu en dan op de voorgrond treedt, is in Uw leven van tweede-rangsbelangrijkheid. Dat is niet het eerste, waar het om gaat. Leven in de materie wil zeggen, zó leven, dat er alle geestelijke nut en bate uit voort kan komen. Maar leven in de eerste plaats in stoffelijke zin. Uit deze stoffelijke zin kunt U dan altijd komen tot een verder bewustzijn. En tijd is geen begrenzing. U kunt gaan van leven tot leven, van sfeer tot sfeer en altijd weer datgene vinden, wat je nodig hebt. Ik zou zelfs nog verder willen gaan: Wanneer je komt tot die zelf-ontleding, het zoeken naar je lusten en je angsten, die onder sommige omstandigheden inderdaad aan te raden is en voor velen hier ook al geadviseerd is, brengt toch met zich mee, dat wij, deze dingen kennende, ons nooit daardoor mogen laten afschrikken. Laten wij één ding onthouden: alles wat wij aan angst en lust in ons kennen, is noch goed, noch slecht. Deze dingen zijn de natuurlijke waarden van ons wezen, waarmee wij moeten werken. Het is het materiaal, dat wij, redelijk dus mentaal, erkend hebbende, waaruit het bestaat, kunnen gaan omvormen. Dan leren wij de krachten te gebruiken die daar voor noodzakelijk zijn. Het vreemde is, dat men zolang men lichamelijk en ook mentaal onbeheerst is, nooit kan komen tot een geestelijke bereiking. Een reële geestelijke bereiking. Er zijn mogelijkheden van ploselinge vlucht, inderdaad. Men ziet zich zelf opeens geestelijk omhoog zweven en de wereld van de stoffelijke waarden wordt tot niet. Maar op het moment, dat je eindelijk het raadsel zult begrijpen, op het moment, dat de wereld zich plotseling aan je zal openbaren, val je maar beneden, Dan zit je weer in dezelfde aardbeslotenheid, waarin je voordien ook zat. Soms is dan zo'n vlucht ook een lange tijd niet meer mogelijk. Laten wij, mijne vrienden, uit dit betoog vooral niet de conclusie trekken, dat het onmiddellijk noodzakelijk is, om nu opeens al deze dingen te gaan doen en te bereiken. Laten wij integendeel proberen om te beginnen bij het begin. Langzaam maar dan ook gestadig verder te gaan. Dat betekent voor mij dus, dat ik mijn geestelijke impulsen heersend moet maken over de gedachten, die ook mij nog beheersen. Dat betekent voor U, dat U de gedachten beheersend moet maken

over de stof, die op het ogenblik Uw voertuig is. Wanneer wij dat hebben gedaan en daar een eenheid in bereikt hebben, kunnen wij altijd weer verder gaan. Dan zullen wij ook vanzelf verder gaan om dat de bereikte eenheid in de persoonlijkheid noodgedwongen ~~niet~~ ^{nieuwe} gebieden opent en ons vanzelf een verandering van bewustzijn geeft, waardoor wij een volgend gebied kunnen benaderen en overzien. Wij kunnen hier nog bij voegen: dan zijn wij in staat, al datgene, wat onder ons ligt te beheersen. De mens, die als eenheid optreedt, kan elke mens, die niet als eenheid leeft, beheersen. De mens, die in een volledige eenheid zich kan uiten, is meester over de dieren en de planten. Misschien zelfs, verder gaande, meester over de wereld. D.w.z. dat alle factoren, die op de wereld optreden door zo'n mens beheerst kunnen worden, indien hij zichzelf kan beheersen. Deze conclusies, die ik dan heb getrokken hieruit, klinken U hopelijk niet te pessimistisch. Maar dit is de ware esoterie. De ware geheime leer bergt in zich het begin en van onder af aan. Begin maar als leerjongen, als krullejongen met je stoffelijk bestaan. Dan kun je het later tot directeur brengen en dan blijft de zaak een groeiend concern. Maar op het moment, dat je, als men denkt, dat je nu wel eventjes kunt gaan beginnen van boven af, dan ontstaat het gevaar, waarvoor gewaarschuwd werd: dan onthul je misschien geheimen, die beter verborgen zouden kunnen blijven. Dan zou je in deze onthullingen een vernietiging tot stand brengen. Wij zullen zeer zeker altijd de geheimen, die o.i. nog niet passen, voor U verborgen houden. Maar er zijn anderen, die ze misschien zouden openbaren. Vraag niet naar de dingen, zoek niet naar die dingen. Zoek naar de beheersing van Uw eigen wezen, dan zult U aan het einde van Uw leven tevreden kunnen zijn met wat U bereikt heeft stoffelijk, mentaal en geestelijk. Dan zult U geestelijk begrijpen, hoe ver men kan komen, wanneer men leert het leven te beheersen en het denken te ontwikkelen.

Ik dank U voor Uw aandacht.

Goeden avond.

--o-o-o-o-o-o--



Goeden avond, vrienden,

Wij kunnen nu in de eerste plaats vragen stellen, ook over het voorgaande. Wanneer er geen vragen te stellen zouden zijn, kunnen wij een onderwerp behandelen. Enfin, kijkt U eerst maar eens, wat U wilt.

Ik geloof, dat er niet veel interesse bestaat voor vragen etc.

x Ja, ik zou U toch nog wel iets willen vragen. Er werd zoeven door de eerste spreker een prachtig betoog gehouden en daarbij werd gesproken over de vier grenzen van het Paradijs. Eén daarvan was toen het cosmische bewustzijn. (Dat is niet waar). Eén van de rivieren dan. Eén van de eigenschappen. En dat cosmisch bewustzijn, zoudt U daar misschien nog wat over willen zeggen?

- Indien U dat wenst. Onder cosmisch bewustzijn verstaan wij de kracht, die totale uitdrukking vind in alle wezens gezamenlijk. Wij moeten ons voorstellen, dat het totaal der cosmos een cel is, een wezen, waar alle delen dier schepping dus functioneel in passen. Het is een wezen verder, dat in zich een bewustzijn draagt, gebaseerd enerzijds op het totaal der in dit wezen aanwezige invloeden en factoren, aan de andere kant op het voorstellings- en realisatievermogen, dat natuurlijk verre aan het kunnen van denkeling te boven gaat. Het is dus een boven bewustzijn in de ruimste zin des woords. Waar nu in dit grootse en cosmische bestaan de wetten van de cosmos, regerend elk wezen, zal de cosmos denkend zijn wetten weten toe te passen voor elk wezen, dat in de cosmos bestaat. Tot zover duidelijk? Wij mogen dan hieruit verder besluiten, dat elk wezen, dat zich dus zijn plaats in de cosmos realiseert tevens ook bewust gaat waarnemen de krachten, die in het groot cosmische wezen beheersend werken voor alle materie etc. Daaruit vloeit dan voort, dat het wezen, dat zich voldoende bewust is van het cosmische op de duur het eigen bewustzijn verwerft, niet meer in de zin van een begrensde persoonlijk geluk, maar als het scherp omschreven weten in de eerste plaats van het wezen der cosmos; in de tweede plaats van het deel, dat men daarin zelve uitmaakt.

Dat is eigenlijk de factor, het cosmisch weten, dat, zoals U het in de vergelijking hebt gehoord, één der rivieren, ofwel één der factoren, waardoor de mens bestaat. De cosmische invloeden zijn altijd merkbaar in elke mens, in elke geest, maar zij worden in het beperkte van het persoonlijk bestaan onvolledig gerealiseerd, zodat zij buiten beschouwing blijven in de totale bewustwording tot reeds een betrekkelijk hoge graad werd bereikt. Is dit voldoende?

- x Ja. Ik zou U willen vragen over de wijze, waarop dit cosmisch bewustzijn wordt verkregen, ook in de sferen enhet is moeilijk uit te leggen.
- Het cosmisch bewustzijn wordt verkregen, zoals U overigens reeds gezegd werd door de eerste spreker, door volledig harmonisch te zijn in die delen van jezelf, die je kent. Hierdoor benader je automatisch het volgende deel, dat tot nu toe niet als een volbewuste factor in je leven tot uitdrukking wist te brengen. En zo kom je uiteindelijk ook tot de cosmische bewustwording. Dit is voor mens en geest volledig gelijk. Voldoende? Iets onduidelijks in? Iets over te vragen, of te zeggen? Andere vraag of onderwerp?
- x Is het dan voor de mens in de andere wereld gemakkelijker om te komen tot een cosmische bewustwording dan voor de mens in de stof?
- Neen. Dit blijft volledig gelijk. Wanneer de mens in de geest leeft hebben wij te maken met de geestelijke factor plus de mentale of bewustzijnsfactor. Leven wij in de stof dan hebben wij te maken met de mentale en de stof factor, die beiden als gelijkwaardig ten opzichte van elkaar kunnen worden beschouwd, zodat de toestand van het wezen in de geest misschien zich feitelijk en in het bewustzijn anders voor doet, maar de waardering gelijk blijft. Alleen is voor de geest dan de stof buiten het bereik gevallen en zal, wanneer dit niet reeds in een stofleven zodanig tot beheersing werd gebracht, dat het mede verwerkt kon worden in het bewustzijn, dus moeten wachten. Het slaat dan de trap cosmische bewustwording over en reïncarneert, zoals dat heet. U kunt dus zeggen, dat een bepaald moment van het bestaan dan blind wordt, zodat men de daar heersende invloeden en factoren niet ondervindt, niet kan realiseren en daardoor, verder gaande, terugvalt op de eerste trap, waarop men dan onmiddellijk weer begint met dezelfde wordingsgang. Is dit voldoende? Er is dus geen kwestie van voor zijn van de geest in dit opzicht, of voor zijn in de stof. Beiden hebben gelijke mogelijkheden, want ik in de geest tot een volledige bereiking in mentale plus geestelijke waarden, dan zal ik, in de stof terugkerende, in de stof een zodanig harmonieus wezen zijn, dat ik ook zeer snel de stoffelijke beheersing kan verwerven en vandaar ook weer kom tot cosmische bewustwording. Maar, leef ik in de stof, dan zal ik de geestelijke en dan ook de cosmische bewustwording krijgen. Dus dit a.h.w. de Rota, die in zichzelf een viertal waarden behoudt, maar op elke wijze kan worden geschreven of uitgesproken, zelfs als Tarot, ofschoon dat niet juist is; dan is een letter verdubbeld, er is een T aan toegevoegd. Maar Rota is het principe van de cosmische bewustwording, waarin vier factoren zo gerangschikt zijn, dat zij een woord vormen, maar tot elk ander, hieruit samengesteld, woord kunnen omgevormd worden en zo dus een nieuwe betekenis krijgen en toch zich zelf in waarde gelijk blijven. Van welke trap men ook uit gaat, de kringloop der letters blijft gelijk. Begrijpt U? Ik weet niet, of U het voorbeeld kent, dat ik hier aanhaal. Maar anders kunt U het voor U zelf proberen. Schrijft U Rota op, neem dan steeds de schterste letter weg en voeg die er voor. Dan zult U zien, dat U een voortdurende wordingsgang krijgt. Een voortdurende rondgang. U kunt het ook doen door de letters in een kruis te zetten en steeds bij een nieuwe arm van het kruis beginnen met lezen. Dan krijgt U een volledig inzicht in de gelijkwaardigheid van elke arm ten opzichte van de anderen, ofschoon de uitdrukking, die verkregen wordt, dan anders klinkt, anders lijkt; de kernwaarde blijft echter dezelfde. Ik meen, dat dit voldoende is. Zo niet, kunt U een aanvulling vragen. (Dank U wel). Er worden geen vragen meer uitgesproken? Dan kunnen wij misschien nog iets verder gaan met het onderwerp: Cosmische Wetten. Tenzij het natuurlijk Uw belangstelling niet heeft. (Protest). Er zijn met U verschillende wetten besproken en als ik mij niet vergis, heeft U de laatste keer

onderling kunnen bespreken de wet der evenwichtigheden. Nu zou ik willen bespreken een andere wet, die evenzeer bestaat voor elke uiting van stof. Ik kan daarvoor echter in de stof geen naam vinden, maar omschrijvende, kunnen wij zeggen, dat het de wet is van het gelijkblijvend middelpunt. Elk bestaan, elke stoffelijke of geestelijke uiting speelt zich af om een kern. Op het moment, dat ik de kernwaarde verander, de kern zelve verplaatst, verandert de totale waarde van hetgeen zich rond die kern afspeelt. Is dat duidelijk? Het is dus begrijpelijk, dat de kernwaarde voortdurend gelijk moet blijven, wil een uitingsmogelijkheid buiten die kern blijven bestaan, in de zin, die wij noemen, persoonlijkheid of geaardheid. Dit bestaat evenzeer voor geestelijke als voor stoffelijke waarden. De vergelijking kunnen wij nemen van een atoomwater, waaraan wij een kerndeeltje toevoegen, dat de kern zelf, het positron, versterkt. Op dat moment is deze waterstof van geaardheid verandert. Zij is geen waterstof meer en vertoont plotseling vreemde eigenschappen. Men kan het in geen normale reactie meer als waterstof gebruiken. Het past dus niet meer in zijn vroeger milieu of omgeving. Wat als is weggevallen en de persoonlijkheid, deeltje waterstof bestaat niet meer. Nu kan dit uiteindelijk wel eens gebeuren, maar binnen dit al van geest en stof komt dit niet voor in zoverre geestelijke bewustwordingen hiermede betrokken zijn. Anders gezegd: Wanneer U een persoonlijkheid heeft, dan is het onmogelijk om de kern daarvan te veranderen. Deze zal altijd gelijk blijven. De verschijnselen naar buiten kunnen wel veranderen, maar zullen altijd een bepaalde reactie tot de kernwaarde vertonen, die voortdurend in zich zelf gelijk blijft. Duidelijk? Het resultaat, dat wij dan krijgen, is dus een vaste schablone, waarin elk wezen afgetekend kan worden en waaruit het totaal van belevingsmogelijkheden voor elk wezen te distilleren is; daardoor weten wij dan ook, dat het aantal wezens wederom tesamen een groter lichaam vormen. Dit grotere lichaam op zijn beurt heeft een kernpunt. Neemt U dat kernpunt weg, verandert U dat van waarde, dan valt de greep uiteen. Nader voorbeeld zult U daarvan in de komende twee honderd, twee honderd vijftig jaar wel kunnen zien. Denkt U niet, dat U het niet zult zien, want je ziet heel veel dingen, ook wanneer je niet meer op aarde leeft. Dat is o.a. het wegvallen van de kernwaarde van het blanke ras. De waarde wordt n.l. veranderd; de bindende factoren zijn al grotendeels te niet gedaan. Wij zullen het langzaam uiteen zien vallen en zich vermengen met andere rassen, waarbij dan ook een ander ras dominerend wordt en de werkelijke beschaving bepaalt van deze wereld. Er moet dus een kern bestaan voor een volk en weer voor een groep volkeren, die tesamen een ras vormen, voor een aantal rassen, die tesamen de mensheid vormen. En dan weer voor een aantal groepsgeesten, ik kan het niet anders noemen, die elk voor zich een bepaald ras op aarde vertegenwoordigen en gezamenlijk weer roteren om een kern, die wij dan aarde kunnen noemen. De aarde roteert weer om de zon, de zon beweegt zich weer in een gesloten baan rond een andere onzichtbare kern etc. Het gelijk blijven van deze kern is zeer gewichtig. Weten wij dit niet, dan zullen wij b.v. aan kunnen nemen, dat een mens een volledige verandering zou kunnen ondergaan. Dit is niet mogelijk. Wanneer een mens zeer gezond verstandelijk denkt, of dat hij waanzinnig is, of een mens zeer materialistisch, of zeer vergeestelijk is, de kern van zijn wezen blijft gelijk. Daardoor ook de wijze, waarop hij zijn doel nastreeft, de wijze, waarop hij voor zich bepaalde waarden tracht te realiseren. Wij weten voor ons zelve dus nu, aan de hand van deze wetmatigheid, dat het onmogelijk is, dat wij teloor gaan, want op het moment, dat wij teloor zouden gaan, zou ook de waarde van de kern rond welke wij ons bewegen, moeten veranderen en deze compenserend voor ons verlies, zou daarmee het totaal van het bestaande in wezen en geaardheid zodanig veranderen, dat het als niet meer bestaand, in de zin van het heden, kan worden beschouwd. Tot zo ver ook nog allemaal duidelijk? Op punt van de persoonlijkheid is het belangrijkste, wat wij uit deze wet kunnen leren: wanneer wij nu een bepaald wezen zijn, dan zullen wij zolang als de waarde de versleutelde waarden, die wij als schakels van een ketting zich zien rijen tot het grote, onzichtbare middelpunt, waarom het hele Al zich beweegt met een draaiend vliedende en draaiend kringende beweging. Zolang al dat bestaat, zullen wij bestaan, zal de kern van ons wezen volledig gelijk blijven en de mogelijkheid van ons wezen

nooit veranderen. De mogelijkheid van ons wezen wordt bepaald door de kernwaarde, die in zich de uiterlijke verschijnselen contolleert en redigeert. U streeft naar geestelijke bewustwording. Ik kan mij voordstellen, dat er ergens op aarde iets bestaat, dat hetzelfde wil. Een adelaar, een bij, die ook hetzelfde heeft. Elk voor zich kunnen zij een volledige ontwikkeling meemaken, maar zij kunnen nooit hun wezen veranderen. D.w.z. de geest in de reeks der figuren, die zij tijdens haar bewustwording in de stof bezit, voortdurend haar eigen wezenheid uitdrukt. Ik kan dus zeggen, dat een bepaald mens een slang is en dan heb ik gelijk. Ik kan ook zeggen, dat iemand een leeuw is, dan heb ik ook gelijk. Want de geaardheid, de kern van de persoonlijkheid druk ik vergelijkend uit tot de kernwaarden, die in het dier minder ontwikkeld, minder uiterlijk en redelijk kenbaar zijn gelijktijdig voor deden. Ik kan zelfs zover gaan, dat ik aan de hand van de huidige waarde reeds zie of bepaal, wat aan het einde van de ontwikkeling, de bewustwording, deze mens, dit wezen zal zijn, want de kern blijft gelijk. Dit staat gelijk met het eeuwig voort bestaan van de persoonlijkheid. Op het moment echter, dat een kernwaarde verandert, moet de gehele cosmos veranderen om te compenseren voor hetgeen hier gebeurt. Wanneer een mens te niet zou gaan, ja nog sterker, wanneer een ééndagsvliegje in wezensgeaardheid zodanig veranderde, dat hierdoor de kern gebroken werd, zou de gehele huidige cosmos ophouden te bestaan. Duidelijk? Nu brengt deze waarde verder voor ons nog een zeer interessante les mee. Want onmiddellijk aan deze gelijkblijvende kernwaarde zit iets verbonden, dat wij maar al te vaak vergeten. Op het moment, dat twee kernen zich verenigen, zal het aantal der uiterlijkheden zich vereenvoudigen in overeenstemming met de vereenvoudiging der kernen, wil het totale evenwicht gelijk blijven. Echter zullen twee kernen elkaar alleen kunnen naderen, wanneer zij behoren tot dezelfde groep. Ook dit duidelijk? Dit houdt in, dat, wanneer twee ongelijke waarden elkaar benaderen, zij tot een tijdelijk samengaan komende, een deel van zich zelf zullen moeten vernietigen en daarmee ook van de cosmos, wat tot op heden niet gebeurd is. Ofwel wederom van elkaar zullen moeten wijken. Dit geldt eigenaardig genoeg niet, zoals U misschien zoudt denken, voor de rassen. De rassen hebben n.l. de gelijke waarde, mens en de uiterlijke verschillen zijn veel groter dan door de kernwaarde wordt gerechtvaardigd, zodat hierdoor een wankel balans kan ontstaan, een halfbloed. Deze zal in sommige gevallen een moeilijk leven hebben dan een ander, omdat tweeërlei waarden tegelijk in zijn wezen geuit worden. Maar hij heeft aan de andere kant de bereikingsmogelijkheden van beide rassen en zal zich moeten bekennen tot de ene of de andere groep. Men is echter nooit zeker, of dit blijvend gebeurt, want in werkelijkheid bevindt een dergelijk wezen zich in suspentie tussen twee in zichzelf ondergeschikte kernen van aantrekking, die beiden hun waarde ook genetisch uitwerken. Is hierover iets te vragen?

x Dan, zou eigenlijk de rassen-vermenging tegen gesproken moeten worden?
- Ik zeg nogmaals, er is geen waarde-verandering, maar in vele gevallen zien wij een suspentie. D.w.z. dat tijdelijk de eigen beweging zodanig geremd wordt, dat naar twee kanten ten opzichte van de kern, de kern van de mens, kan worden gereageerd. Dit brengt tweestrijd in de mens zelve, maar kan op de duur opgelost worden, naarmate n.l. de kernen, die beiden meewerken aan het tot stand komen van de mens nader tot elkaar komen, zal de loop van de mens vrijer worden tussen deze beide kernen. Op het moment, dat zij zich verenigen, is juist deze mens de enig aangepaste aan de nieuwe waarde. Dat klinkt misschien voor U wat vreemd. Maar onthoudt U goed: wanneer twee volkeren van rassen... en dat is in de geschiedenis misschien meer gebeurd, dan U wel denkt; het Duitse volk is een aardig voorbeeld daarvan, de Engelsen zijn een aardig voorbeeld daarvan om nog niet eens te spreken van de Amerikanen. Nu noem ik er maar een paar. Deze volkeren bestaan uit verschillende groepen, die door onderlinge huwelijken b.v. zo dicht tot elkaar komen, zoveel factoren gemeen hebben, dat uiteindelijk deze kernen samen smelten. In deze samensmelting ontstaan uiterlijk nieuwe waarden, terwijl alle delen in zich zelve gelijk blijven. Is dat duidelijk? Dus het tegen spreken van de vermenging der rassen, of het trachten

dit te veranderen zou in feite niets gunstig zijn. Zou zeer conversatief zijn. En conversatisme heeft de neiging om tot stilstand te komen, want de kern zelve moet haar eigen baan volbrengen. Op het moment, dat de zon stilstaat in de ruimte, vallen alle planeten weg. Dan sterft de zon zelf en blijft er niets over. Maar dan zal de grote kern ook weer een nieuw evenwicht moeten zoeken. Dat houdt in, dat niet alleen een paar planeten en slechts een ster doven of veranderen, maar dat daar buiten een groot aantal waarden verandert. De kernwaarden van sterren en planeten blijven dan verder gelijk, maar worden in een nieuw verband tot de hoofdwaarden gezet. Is dit nog duidelijk? Of wordt het wat verward?

- x Dan had ik U nog willen vragen, ik zit n.l. met een moeilijkheid van voorstelling. Dat is, als die kernen, die leven maar zo oneindig door. Nu is er aan een oneindigheid geen begin en geen eind. Dus dan moet ik mij voorstellen, dat die schepping van het heelal gebeurt in één moment en in één punt, dus het puntheelal z.g. Als wij dat puntheelal aannemen, dan zit ik ook met een moeilijkheid. Want ik zie, dat hier op deze aarde, d.w.z. het specimen mens, daar is een toename van aantal in. Nu kunt U zeggen, er is een aantal potentieel aanwezig geweest. Dat ben ik volledig met U eens. Maar ik kom nu op de moeilijkheid, waarmee ik zit, n.l. de toename van aantal. En dan zou ik toch moeten hebben, hetzij splitsingen van deze kernen of creatie van kernen er bij. En daar kom ik op twee tegengestelde theorieën: het puntheelal, dus de generatio spontanea en het nog steeds in scheppingsrijnde universum, dat zijn twee tegengestelde richtingen.
- Dat zijn twee schijnbaar tegengestelde richtingen. Maar dat komt, omdat het in ontwikkeling zijnde al beantwoord aan de menselijke voorstelling, terwijl het punt-heelal geen tijd toelaat en dus betekent een volmaaktheid van zijn, waarbij elke wordingsgang tot stand komt door de verplaatsing van het bewustzijn van kern tot kern. Wat ook zou kunnen worden uitgemaakt, indien U het anders zoudt willen zeggen, door een verschillende rotatietijd van het stoffelijke en het geestelijke, waardoor het stoffelijke ten opzichte van het geestelijke een verschuiving vertoont en hierdoor komen een tijdsbesef plus een ontwikkelingsgedachte tot aanzijn.
- x Maar dan blijft toch mijn aantal hetzelfde. Dan zitten wij toch met een constant aantal.
- Dat is wel duidelijk. Dat wil dus zeggen, dat elke cel, die in de oerzee leefde vandaag aan de dag mens zou kunnen zijn. Dat wil verder zeggen, dat elke kern, die op haar baan zich onttrekt aan deze stof, dus haar eigen omloopsnelheid heeft, op elk ogenblik in de stof terug kan keren, dat dit volgens haar baan gewenst is. Dit terwijl zij daarbij geen rekening behoeft te houden met de banen van andere eenheden, dus dat er geen sprake is van een gelijkblijvendheid ten opzichte van de kernen, die zich rond een hoofdkern bewegen. Nu komt U tot een uitbreiding van getal. Mag ik U vragen, of U weet hoeveel insecten de mens alleen in de laatste vijftig jaar verdelgd heeft? M.a.w. in welke mate het leven van kleine insecten is afgenomen in deze wereld? (Dat zal een mooi getal zijn). Ja, dat is ontstellend.
- x De principiële kwestie is hier, dat wij zitten met het uitdijen van het bewustzijn. Wij hebben een coërelatie met het uitdijend heelal. Nu wordt aangenomen, dat het heelal, althans voor een groot deel opgevuld is met waterstof, dus met de partikels, die U zoeven noemde. Nu is het eigenaardige, dat, niettegenstaande het uitdijende heelal met een eenparig versnelde snelheid de densiteit van de waterstof constant blijft. Wat dus in zich sluit, dat we een creatie moeten hebben van waterstof-atomen, die recht evenredig is met het uitdijen van het heelal. Dus dat houdt in, dat wij nog steeds leven in de hand van de levende God en niet, dat de de scheppingsdaad is een generatio spontanea. Dus uitgaande van het puntheelal.....
- Aannemende, dat er nog steeds een scheppende God zou zijn, dat is de eerste vraag, kan die scheppende God volmaakt zijn, zoals wij dit anemen en toch voort blijven scheppen, dus aan Zichzelf en aan Zijn Schepping iets toe blijven voegen? Ik geloof niet, dat dat mogelijk is.

Het ene sluit n.l. het andere uit. Het volmaakte kan slechts het volmaakte uiten, want uit het volmaakte het onvolmaakte, dan wordt het in zich zelve door de uiting tot onvolmaakt. Dat is meer theologisch-filosofisch.

- x Enige tijd geleden hebben wij hier over het op een bijeenkomst ook gehad. Naar ik meen, hebben wij toen vastgesteld, dat het volmaakte het onvolmaakte in zich sloot. Dit, omdat dit twee aspecten van één wezen, de beide kanten, zijn.
- Zeer juist. Maar het onvolmaakte kan noodgedwongen door het volmaakte niet geuit worden, omdat het onvolmaakte slechts in het volmaakte kan bestaan, maar uit het volmaakte geprojecteerd, het volmaakte zelf tot onvolmaaktheid zou maken. Ik zou dit eerst maar eens op mijn gemak bestuderen. Dit is een punt, dat op het ogenblik verder buiten beschouwing kan blijven, dunkt mij.
- x Ik wou nog iets vragen. U hadt het over de kern, mens-kern en laten wij zeggen insect-kern. Die kunnen niet met elkaar verenigd worden, want dan zou een vernietiging er komen. Op welk punt kunnen zij dan wel in een andere vorm overgaan? Als groep?
- Als groep, inderdaad. Nu is het eigenaardig, dat men vaak uit het oog verliest, dat wij hier spreken over geestelijke kernen, zodat de uiterlijke verschijningsvorm niet direct hoeft bepaald te worden door de geestelijke inhoud of omgekeerd. Wanneer dus een aantal muggen een bepaalde groep met een geestelijke kern dus, een bewustzijn bereiken en zij worden honden, dan zullen deze honden zich zo in de schepping placeren, dat zij onderling verder kunnen gaan. Tot hun kern als zodanig een volledige harmonische relatie heeft gevonden tot de groep God. Pas op dit moment kunnen deze wezens werkelijk als hond worden aangesproken. Voor die tijd blijven zij daarvan gescheiden, ondanks de uiterlijke overeenkomst, die zij met het wezen hond vertonen. Maar ik wilde eerst even die eerste vraag verder afhandelen. Dan krijgen wij het volgende punt. Wanneer wij zeggen, dat het heelal zich uitdijt en dat de densiteit der waterstof volledig gelijk blijft, kunnen wij natuurlijk aannemen een voortdurende creatie van waterstof, die overigens, sta mij toe dit op te merken, zeer zeker niet het hele Al vult, of alleen aanwezig is in de Melkweg stelsel, maar overal en dan nog in zeer verschillende samenstellingen. Want er is niet alleen waterstof, maar er zijn ook stromingen, van carbon, er komt magnesium voor. Enfin, noemt U maar op. Een hele reeks samenstellingen, die niet alleen maar elementair, maar zelfs al moleculair zijn, komen plaatselijk in stromingen voor. Alle elementen komen dus voor in die ruimte en niet slechts één. Maar dit wil zeggen, dat, wanneer wij zeggen de densiteit blijft gelijk, en spreken van een puntheelal, er nog een andere conclusie mogelijk is, dan degene, die U trekt. Wanneer wij van dat standpunt uitgaan en wij willen het verdedigen, dan kunnen wij n.l. ook zeggen: de verwijdering is schijnbaar. M.a.w. de beweging van het Al is een relatieve kwestie, waarbij geen reële vlieding van het Al behoeft plaats te hebben, maar de realisatie van een verkleining van het eigen wezen hetzelfde zou betekenen. Dus, wanneer een Melkwegstelsel als het Uwe voortdurend slinkt, doordat het zijn krachten geuit heeft tot de hoogste grens en terug valt, zal voor elk, die in dat stelsel zich bevindt, dit zich voordoen als uitdijen. Ook dat heeft men schijnbaar buiten beschouwing gelaten. Dan het derde punt. Wanneer wij spreken over waterstof in de ruimte, mogen wij nooit vergeten, dat dit alleen vastgesteld kan worden door spectraal analyse op de aarde, waarbij noodgedwongen aardse factoren en opvattingen beïnvloedend zijn voor het beeld, dat men zich vormt. Wanneer men dus zoekt naar de blinde lijn in het spectrum en op grond hiervan het getal bepaalt van de materie, die aanwezig is, is het lang niet zeker, dat deze materie zelf aanwezig is. Ik kan mij voorstellen, dat er zich een veld bevindt met een bepaald trillingsgetal, dat op het spectrum een volledig gelijke uitwerking heeft. Indien dat veld gehandhaafd blijft, filterend b.v. rond de aarde, zal voortdurend dezelfde vaststelling worden gedaan omtrent de ruimte, ofschoon er in die ruimte zelf in feite niets aanwezig behoeft te zijn. Ik heb dit alleen maar naar voren gebracht om U aan te tonen, dat de z.g. vaste staande of wetenschappelijke

feiten niet zonder meer voetstoots behoeven te worden aangenomen. Maar nu wil ik een andere vergelijking nemen. Een primitieve cel kan een uitzettings- en slinkingsproces ondergaan, waarbij zij voortdurend, ofschoon in geringe mate pulseert, totdat zij op een ogenblik haar critieke punt overschrijdt en komt tot een vergroting, die leidt tot celdeling. Ik weet niet, of U dat kent? (Ja). Aangenomen, dat wat wij over kernen gezegd hebben, juist is, krijgen wij dus het pulseren van het wezen Al. Misschien tot het moment, dat het wezen Al zich deelt in twee wezens Al, die elk in zich kleiner zijn, dezelfde pulsatie blijven vertonen, waarbij beiden wederom de mogelijkheid hebben, hun critieke punt te overschrijden en tot deling over te gaan. Wanneer wij nu onszelve zien, dan zal gedurende deze zeer kleine beweging practisch de densiteit van het zich daarin bevindende practisch volledig gelijk zijn, ondanks het feit, dat zich daarin ook bepaalde verdichtingen, zoals U bekend, voordoen. Nu zou ten opzichte van die kleinere punten, die zich in de cel bevinden, dus gezegd kunnen worden: ons heelal dijt uit, krimpt, maar de densiteit blijft gelijk. Zo is deze mogelijkheid. En wanneer wij van deze kerntheorie uitgaan, kom ik dus tot het moment, waarop ik moet zeggen: er is een wezen Al, dat in zich zelve de volmaaktheid is, of misschien wel het Goddelijke, wie weet, en in zich levensprocessen vertoont, zoals de cel, toen ik het over die kernwaarden had. Waarbij dus de enormiteit van dit wezen voor de bewustzijnsvormen binnen dit wezen geen reële beoordeling meer mogelijk is. Want wat voor het Al zeer klein is, een breuk-deel van een seconde, is voor de mens, als ik mij niet vergis, een beweging, die ettelijke milliarden lichtjaren bedraagt en een periode van ongeveer anderhalf miljoen jaren in beslag neemt. Dat mogen wij niet vergeten.

- x Ja, hetgeen waar ik zoeven zo nieuwsgierig naar was, de synthese van deze twee anti-thesen, want wanneer wij dit oplossen, komen wij natuurlijk ook weer tot twee waarden. Volgens de wet der evenwichtigheden moet dit zo zijn, voelt U?
- Maar volgens de wet der kernen vloeien zij dan ook tot een constante eenheid terug. En dat is deze: het wezen Al is een punt. Een denkbeeld; het blijft in zichzelf volledig gelijk. Maar het totaal van de zich daarin voordoende waarden en veranderingen moet noodzakelijkerwijze juist door de begrensdheid en beperktheid van het punt denken de grootst mogelijke veelheid van versnelling en beweging in zich veroorzaken. M.a.w. hoe groter het Al is, hoe kleiner het aantal verschijnselen, hoe kleiner het Al, hoe groter het aantal verschijnselen en hoe sneller de volgorde, waarin zij zich voordoen. Kunt U dat nog volgen?
- x Ja, dat is de veelheid der dingen.
- De veelheid der dingen, die alleen kan bestaan, wanneer zij in zich zelve een eenheid zijn. Daardoor kunnen wij dus de beide anti-thesen tot een these terug brengen. Dan kunnen wij zeggen, dat het hele Al en alle kernen uiteindelijk terug te brengen zijn tot verschijnselen, die in zichzelf door het niet-zijn werden veroorzaakt. Of gaat U dat te diep?
- x Neen, dat kan ik voelen.
- Wat is n.l. de kernwaarde van het hele geval? God is en God is niet. Want slechts op het moment, dat God niet is, dus voor schepselen en voor Zichzelf, kan Hij zijn door Zijn Schepping, waarin Hij Zichzelf uit. Op het moment, dat de schepping terug valt tot niet, is het Goddelijk. Dit is natuurlijk een zeer boude theorie. Maar...enfin, dat zit weer met andere wetten in verband en ik weet niet, of wij er de tijd voor hebben, om dat allemaal uit te gaan werken. Wij komen daar later nog wel toe, want zowel mijn collega, die dit onderwerp begonnen is, als ook ik zelf, interesseren ons zeer voor het onderwerp en hopen dit dan ook nog meer malen te kunnen bespreken. Het wonderlijke van deze zaak is wel: wij lezen al deze wetten af. Nu zijn deze wetten voor ons volledig vaststaand. Dat moet wel betekenen, dat zij uit een ander standpunt volledig niet bestaand moeten zijn. Klinkt het U als wartaal, of kunt U nog aanvoelen, wat ik hier zeg? Het resultaat is, dat ik alleen maar kan komen tot de volgende conclusie: deze wetten bestaan voor mij, omdat ik niet ben, wat ik denk te zijn, want zou ik zijn, wat ik denk te zijn, dan zouden deze wetten niet kunnen bestaan.

De verborgen waarde binnen mij zelf brengt wetten tot stand, die ik herkennen kan. Maar dit alleen doordat ik mij zelve niet ken, voor wat ik ben. Op het moment, dat ik mijzelve ken voor wat ik ben, houdt de wet op te bestaan en is dit mijn wezen. Nu, ik geloof, dat ik dit wel met deze korte conclusie kan besluiten en beter doe eerst te zien, wat U op te merken heeft.

x U hadt het daareven terloops over een ruimte, waar niets in was. Is dat mogelijk?

- Neen, want dan is daar nog altijd de ruimte. Het niets is in zich zelve iets. Daarom is het: het niets. Dus er kan niet een ruimte zijn, waar geheel niets in is, want dan is die ruimte nog gevuld met het wezen Niets. Wat in zich een negatieve wezensverschijning is en dus zijn tegendeel in zich draagt, in zich dus onbestaanbaar. Maar ik gebruikte het, zoals U zich zult herinneren in mijn beschrijving van mogelijkheden en maakte daarbij de opmerking, dat het mogelijk zou zijn. Er zijn in het Al inderdaad bepaalde plaatsen, kan ik daaraan toevoegen, waar volgens ons niets is. Nu gaat er bij ons het volgende verhaal, misschien heeft U het al eens gehoord. Op het moment, dat ik geestelijk stijg, veranderen zich de waarden der dingen. Wat ik gezien heb vroeger, wordt voor mij tot niets. Wat vroeger voor mij vast was, wordt voor mij tot vloeistof. Wat echter voor mij vroeger lucht was, wordt voor mij vaste materie, zodat een voortdurende verschuiving in waardering plaats vindt binnen het bewustzijn, waaruit weer zou kunnen volgen, dat wat voor ons niets is, de enige werkelijkheid is voor anderen, terwijl Uw wereld voor hen een duisternis kan zijn en wij alleen maar niets schijnen. Zonder meer.

x Maar dat betreft allemaal het schijnbare. Werkelijk is het dus niet. - Ja, dat is nu juist de grote moeilijkheid. Kijk eens, wij zijn op het ogenblik uit de esoterie een beetje in de filosofie terecht gekomen. En in de filosofie is, zo U weet, alles mogelijk. De grote vraag wordt dan: bestaat er wel iets? Begrijpt U, wat ik bedoel? Of is er een toestand, die ik niet beschrijven kan, die, continu gehandhaafd, ik iets nog niets kan noemen, omdat ik daarin geen tegendelen ken, waarin ik persoonlijk en U allen met mij, tegenstellers een te erkennen, waardoor wij in een op zich zelve onbegrijpelijk iets, dat tevens natuurlijk ook weer een onbegrijpelijk niets moet zijn, ofwel iets en niets tegelijk is.....Kunt U er nog uit komen? (Ja). Het is voor mij n.l. tamelijk moeilijk, want wat moet ik zeggen voor iets en niets, die elkaar opheffen? Zeg ik evenwicht, dan impliceer ik nog, dat er iets is. Maar laten wij toch maar hiervoor even dan het woord evenwicht gebruiken. Dat is eenvoudiger. Dus wanneer er een volledig evenwicht is en ik in mij zelve binnen dat evenwicht onderscheiden meen waar te nemen, dan kan ik alleen door deze mening voor mij zelve een wereld van tegenstellingen scheppen. Dan beleef ik deze wereld van tegenstellingen, zonder dat regel zijn, want zij zijn eigenlijk wel en niet tegelijk. Wel voor mij, niet in het totale. Dan komen wij tot de bekende filosofie der waan, of over waan en werkelijkheid. Als er een waan bestaat, moet er een werkelijkheid zijn. Dus kunnen wij proberen uit de aard der waan op de werkelijkheid te besluiten en dan ontdekken we, dat dit een zuiver persoonlijke kwestie is. Op het moment, dat ik dus ga proberen om mijn waan vast te stellen, moet ik noodzakelijk de werkelijkheid nauwer bepalen, doordat ik de waan nauwer bepaal. Begrijpt U? En dat is nu eigenlijk het feit, waar de esoterie over gaat. Zij is enerzijds bezig de waan te bepalen en te beperken en hoopt daardoor gelijktijdig elders een werkelijkheid te scheppen. Een werkelijkheid, die in zich misschien ook weer waan is, maar dan een grotere waan dan het ik. En is dat eenmaal tot ons wezen geworden, is dat onze werkelijkheid, dan zullen wij hierin weer een aantal delen kunnen vinden, die wij elimineren als waan. Wat wij aan het einde overhouden, zal waarschijnlijk zijn een aantal door ons niet begrepen en voor ons onuitdrukbare waarden, waarin wij ons zelve als een harmonisch deel vinden. Nu hoop ik maar, dat ik U niet al te veel in de war heb gebracht met al deze betogen. Nu heb ik het o.a. gehad over de wet der kernen. Is dat duidelijk genoeg uitgedrukt, of moeten wij daaraan volgende keer eens op terug komen? Nu dan hoop ik de volgende keer met U te spreken over elkaar

opheffende velden. Daar bestaan namelijk ook nog een paar aardige wetten over. Wij kunnen n.l. daarin een groot deel van onze eigen psychische werkingen erkennen en bovendien weer het totaal van het zijn omschrijven. Dan laat ik het er voor vandaag verder bij en geeft het woord over aan de laatste spreker van deze avond. Goede avond en tot ziens, hoop ik.

-o-o-o-o-o-

Goeden avond, vrienden,

Ik mag dan voor U gaan besluiten met het Schone Woord. Nu houd ik niet van al die nieuwe lichterijen, van al die overwegingen. Geef U mij nu maar een begrip, of desnoods twee, als U wilt, dan zal ik kijken, wat ik er van kan maken.

D E K E R N --- --- D E W A A R H E I D

Nu, daar kan al niets anders uit komen dan de kern der waarheid, niet-waar?

Waarheid, kern van alle wezen, waarheen draagt Uwe vreemde kracht, Hebt Gij vreugden en ook vrezden in heel het zijn tot staan gebracht? Gij waarheid, Zijt Gij in Uw wezen een werkelijk, reëel bestaan? Of is de kern van U, o waarheid, een droom en is Uw waarheid waan? Want waar zijn, waarheid, dat betekent, dat je leeft, zoals je bent, Dan is waan alleen de wijze, waarop men de kern der waarheid kent. Maar, kern van waarheid, doel van het streven, wanneer ik uiteindelijk bereik,

Wat vind ik dan als grens van het leven? Vind ik een hemels koninkrijk? Waarheid, ik kan niet geloven, dat men Uw kern beschrijven kan. De kern der waarheid werd gegeven als ene kracht aan geest noch man. Een wezen is de waarheid zelve en wij zijn slechts der wereld waan Wij kunnen slechts de waarheid vinden, wanneer wij in de waarheid ondergaan,

Hoe kan het leven dan verlangen naar het einde van een lange weg? Wij, die zo aan het leven hangen, gooien wij het Grote weg? Wij? Wij durven niet aanvaarden het niet-zijn en de werkelijkheid, Die, denk ik, gelijk in zijn en niet-zijn, ons denk ik, als zijnde leidt,

Dus ga ik mijn wegen, zoek de krachten van mijn bescheiden werkelijkheid,

Totdat mijn werkelijkheidsbestreven mij naar de kern der waarheid leidt.

Dat is het.

Goeden avond, vrienden.

-o-o-o-o-o-